

YAZLIKÇILAR

—
Polisiye
Gerilim
—

TESS GERRITSEN

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Martini Kulübü serisi

Casuslar Sahili
Yazlıkçılar

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu
Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

YAZLIKÇILAR

Orijinal adı: The Summer Guests

© 2025, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-5683-53-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yazlıkçılar

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Jacob'a

Purity, Maine, 1972

Purity polisi Randy Pelletier hayatının son gününde Marigold Café’de bir fincan kahveyle yabanmersinli kek sipariş etti.

Kasaba sokaklarını ve arka yollarını sarhoş sürücülerden, aşırı hız yapan turistlerden ve zaman zaman ortaya çıkan azgın rakunlardan korumak için tek başına devriye gezdiği gece vardiyasının sonunda kendini böyle ödüllendirirdi. Sabah güneşinin tadını çıkartırken pencere kenarındaki her zamanki köşe masasına oturdu, buradan Main Caddesi’nin hareketliliğini izleyebiliyordu. İyi bir polis, mesai saatleri dışında da gözünü dört açardı. Ayrıca kafenin önünden gelip geçerken onun orada oturduğunu ve etrafı gözetlediğini gören insanlar da daha rahat olurdu. Görünürlük toplum açısından önemliydi, herhangi bir sorun yaşandığında kasaba halkı polisi nerede bulacağını bilirdi: Marigold’un pencere kenarındaki masasında.

“Tazeleyeyim mi?” dedi garson kadın, demliği fincanının üzerine tutarak.

“İyi olur Carla.”

“Dün gece nasıldı?” diye sordu Carla, ona koyu kahvesini doldururken.

“Oldukça sakın.”

Gülümsedi. “Sakin olması iyi!”

“Kesinlikle.”

“Bir kek daha getireyim mi? Fırından yeni çıktı.”

Randy bel çevresinin değilse de guruldayan midesinin minnet-

tar olacağını bilerek bu teklifi reddetmedi. Kasabanın dedikodu ve unlu mamul ihtiyacını karşılayan Carla'yı kim reddedebilirdi ki? O mutfağa dönerken Randy de *Purity Weekly*'nin son sayısını açıp ön sayfadaki manşetlere göz gezdirdi: YAZ REZERVASYONLARI REKOR SEVİYEYE ULAŞTI... MEŞE CADDESİ'NDE KARA AYI GÖRÜLDÜ... ARABA KAZASINDA İKİ KİŞİ HASTANEYE KALDIRILDI. Ardından üçüncü sayfadaki yerel polis kayıtlarına baktı. Okumasına gerek yoktu; geçen hafta verilen tüm trafik cezalarını, tüm 911 çağrılarını detaylarıyla biliyordu.

James Cory, Boston, MA: hız ihlali

Richard Simpson, Purity, ME: ruhsat yenileme süresi dolmuş

Jonathan Allen, Augusta, ME: kamusal alanda sarhoşluk

Scott Wiedemann, Albany, NY: kamusal alanda idrarını yapma

Kasabanın yarısının buraya tatile gelen, sınır tanımayan ve genellikle sarhoş gezen turistlerle dolu olduğu temmuz ayının tipik haftalarından birini yaşıyorlardı. Turistler yaşadıkları yerin sıcaklığından ve kokusundan kaçmak için her yaz Massachusetts, New York ve daha uzak yerlerden Maine'e akın ediyorlardı. Kendilerine ya da başkalarına zarar vermelerini engellemek ve mümkünse nispeten boşalmış cüzdanlarla onları evlerine uğurlamak Randy'nin göreviydi.

Kapıdaki zil çınladı. Randy başını kaldırıp baktığında iki yabancının Marigold'a adım attığını gördü. Buralı olmadıkları yirmi derecelik havada siyah deri ceket giymelerinden anlaşılıyordu. Kapıdan içeri adım attıkları an etraflarını gözleriyle taradılar. Randy'yi görünce bir an donup kaldılar.

Evet beyler, polis sizi izliyor.

"Masa mı lazım gençler?" dedi Carla. Adam seksen yaşında bile olsa Carla ona "genç" diye seslenir, kötü bir davranışını görürse poposuna şaplak atmaktan geri durmazdı.

"Ha, evet" dedi adamlardan biri sonunda.

Carla onları, Randy'nin oturduğu yerden rahatça görebildiği bir masaya yönlendirdi. Adamlar plastik mönüleri aldılar ve Randy'nin bakışlarından kaçınmaya çalışıyorlarmış gibi kahvaltı seçeneklerini gereğinden fazla dikkatle incelediler. Bu da Randy'ye onları daha da

yakın takibe alması gerektiğini düşündüren bir diğer detaydı. Aslında serseri gençler ve sarhoş sürücülerle uğraşmaya daha alışkındı ama bazen büyük sorunların küçük kasabalara da sıçrayabileceğini biliyordu ve bununla başa çıkabileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. *Purity Weekly*'de, hatta *Boston Globe*'da geniş yer verilecek haberi bile gözünde canlandırabiliyordu:

Maine Polis Memuru Aranan İkiliyi Tek Başına Yakaladı

Bu adamların silahlı olup olmadığını bilmiyordu ama her şeye hazırlıklı olmak gerektiğinden uzanıp sakince tabancasını kılıfından çıkardı. Adamlar hâlâ bir sayfadan ibaret olan ve Fransız usulü kızarmış ekmekle sahanda yumurtadan daha egzotik bir şey sunmayan mönüye bakıyordu. Bu da onlardan şüphelenmek için bir diğer sebebi.

Kısa boylu olan mönüsünün üzerinden Randy'ye baktı. Anlık bir şeydi ama bakışları kenetlendi. Randy, gözünün ucuyla Carla'nın elinde demlikle adamların masasına doğru yürüdüğünü gördü. Main Caddesi'nden bir motorun gürültüsü geldi.

Randy bu iki adama o kadar odaklanmıştı ki pencerenin önünden geçen beyaz minibüsü göremedi.

Lastiklerin çığlığını, o berbat metalin metale sürtme sesini duydu ve pencereye döndü. Cam parçaları yola saçılmıştı... Tanrım, o bir ceset miydi?

Carla elinde demlikle pencereden dışarı bakarken "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Randy ayağa fırladı ve koşarak Marigold'dan çıktı. İlk ceset birkaç metre ötede, giderek büyüyen bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bir erkek cesediydi ve omurgası öyle tuhaf bir şekilde bükülmüştü ki, parçalara ayrılmış, sonra düzensizce yeniden birleştirilmiş gibi görünüyor, ayakları geriye bakıyordu. Yolun karşısında bir ceset daha vardı. Bu da pembe bluzu yırtılıp bir memesi dışarı fırlamış bir kadına aitti. Randy bakışlarını başka tarafa, yolun aşağısına, korna sesinin geldiği yere çevirdi. Üçüncü bir ceset yolun ortasında yatıyordu. Bu da bir kadın cesediydi ve göğüs kafesi neredeyse

tamamen ezilmiş, alışveriş çantasındaki portakallarla elmalar yola dökülmüştü.

Yolun sonunda, ön kısmı park halindeki mavi sedanın yan tarafına gömülmüş beyaz bir minibüs vardı.

Dünya durmuştu sanki. Dehşet içinde elleriyle ağızlarını kapatarak olanları izleyen yayaların yanından geçti. Deri ceketli iki adam da onun peşinden çıkmış, şaşkınlıkla etrafa bakıyordu. Katliamın o donuk görüntüsünde, kırık cam ve kanla kaplı kaldırımda hareket eden tek şey Randy'ydi. Kaza yapan araçların yanına giderken beyaz minibüsün üzerindeki TARKIN MARANGOZLUK yazısını gördü. Bu minibüsü tanıyordu, sürücüsünü de. Daha büyük bir felaketin korkunç habercisi olarak motordan siyah bir duman yükseliyordu.

Sürücü tarafındaki camdan Sam Tarkin'in yüzü direksiyona düşmüş halde, öne eğildiğini gördü. Kapıyı açtığı anda kan ya da görünürde bir yara göremedi ama Sam inliyor, tüm vücudu titriyordu.

Randy, Sam'in gövdesine uzanıp emniyet kemerini çözdü. "Dışarı çıkmalısın!" diye bağırdı. "Sam? Sam!"

Sam aniden başını kaldırdığında Randy, Sam'inki gibi koyu saçlı, yüzü Sam'inki gibi köşeli olan ve Sam Tarkin'e *benzeyen* adama baktı. Ama gözleri... Gözlerine ne olmuştu? Gözbebekleri siyah, dipsiz birer havuz gibi genişlemişti. Uzun gözleri gibi. Hayır, bu terleyen, titreyen yaratık başka birine benziyordu. Başka bir *şeye*.

Randy dışarı yayılan siyah dumana baktı. Onu bir an önce oradan çıkarmalıydı. Sonra kolunu tutup çekti.

"Bırak!" diye bağırdı Sam. "Benden uzak dur!" Tırnaklarını Randy'nin suratına geçirip derisini kesti.

Randy yüzü zonklayarak geri çekildi ve yanağından kan aktığını hissetti. *Neler oluyor?* Büyük bir hırsla Sam'i minibüsten çekince ikisi de kaldırıma yuvarlandı. O anda bile Sam Randy'ye karşı koymaya devam ediyor, tepiniyordu. Randy onu kontrol altına almak için çaresizce iki eliyle birden boğazına yapışıp sıktı. Öyle güçlü sıktı ki, Sam'in gözleri adeta yuvalarından fırlayıp yüzü morun korkunç bir tonuna büründü.

"Dur!" diye bağırdı Randy. "Bana karşı gelme!"

Sam'in, kendisinin çoktan açtığı tabanca kılıfına uzandığını fark etmedi bile. Bir anda kendi tabancasının namlusuyla burun buruna gelmişti.

"Yapma" dedi. "Sam, yapma."

Ama ona bakan adam Sam Tarkin değildi.

Tetięi çeken adam da Sam Tarkin değildi.

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Maggie

Günümüüz

Mükemmel bir yaz akşamıydı: Maggie ve arkadaşları piknik masasının etrafında toplanmış, martini yudumlayıp kuşları gözlemliyor, Maggie'nin yeni biçilmiş tarlasına mavi konfetiler misali dalışlar yapıp tekrar havalanan kır kırlangıçlarını dürbünle izliyorlardı. Huzurlulardı, gülüyorlardı ve silahsızlardı.

Ancak Maggie bu son detaydan *kesin olarak* emin değildi. Bu gece kimsenin yanına silah almaya gerek duymadığını varsayıyordu o kadar. Hem ne gerek vardı ki? Kırık bir cam parçasıyla bile birini sakatlayabilirlerdi ve bu ayki kitap kulübü için seçtikleri *The Genius of Birds* üzerine konuşurken de her birinin elinde kolay kırılabilir bir martini kadehi vardı. Kitabı Maggie seçtiği için bu akşamki keyif verici içkili buluşmalarına verdikleri isimle Martini Kulübü toplantısına da o ev sahipliği yapıyordu. Akşam yemeğini yardım-laşarak hazırladıkları için ev sahipliği yapmak hiç zahmetli değildi ve Maggie'nin öncelikli sorumluluğu, ki bu akşamların en önemli görevi de buydu, evde yeterli miktarda içki bulundurmaktı. Bu grup için *yeterli* miktar üç farklı marka votka, iki marka cin, sek vermut, kırmızı ve beyaz şarap ve yemek sonrası için de malt viski seçkisi anlamına geliyordu.

Bu harikulade sıcak havada o güzelim tarla manzarasının tadını çıkartabilmek için votka ve cinlerini, vermutları ve buz kovasını Maggie'nin piknik masasına taşımışlardı. Maggie üç yıl önce

Purity'ye ilk geldiğinde bu manzara onu, Blackberry Farm'ı satın almaya ve nihayet bir yerlere kök salmaya ikna edecek kadar etkiliymişti. Burada biraz huzur bulmuştu. Yazın tavuklarının yumurtladığı taze yumurtaları toplayıp çiftçi pazarında satıyordu. Kışın ise kar kürüyor, yumurtadan yeni çıkan civcivlerini besleyip sebze bahçesi için tohum kataloglarını inceliyordu.

Dört arkadaşıyla geçirdiği bu akşamlarsa mevsim fark etmeksizin devam ediyordu. Onları yıllardır tanıyordu, diğer emeklilerin arasına karıştıkları Purity, Maine'e taşınmadan çok öncesinden beri üstelik. Kimse onlara önceki meslekleriyle ilgili fazla soru sormuyor, sadece kendi aralarında özgürce konuşabildikleri sırlarını kendilerine saklamalarına izin veriyorlardı.

Bu gece barmenlik görevini üstlenen Ingrid Slocum ikinci parti martiniyi hazırlamaya koyulmuş, buz küplerini paslanmaz çelik *shaker*'da kuvvetle sallıyordu. İnsana keyif veren tıkırtı, Maggie'ye Çiftlik dedikleri ve dördünün, yani Maggie, Declan, Ben ve Ingrid'in gizli polislik eğitiminde ilk bağlantı kurdukları Camp Peary'deki günlerini hatırlattı. Onlara baktığında genç hallerini görebiliyordu hâlâ: Saldırganını olduğu yerde dondurabilen bakışlarıyla kısa kalın boyunlu, kaslı Ben Diamond. Kapatıldığı yerden çıkmanın her zaman en kolay yolunu bulan kartal gözlü Ingrid Slocum. Ve yabancıyı sırf gülüşüyle bile büyüleyebilecek kadar yakışıklı, diplomat oğlu Declan Rose. Kırk yıl sonra saçları iyice kırlaşmış, –hatta Ben saçını tamamen kazınmıştı–, zamanla birlikte kaçınılmaz kırıksıklıklar, eklem sertleşmeleri ve fazladan birkaç kilo gelmişti. Ama Çiftlik'in kıdemlileri olarak geçen yıllardan etkilenmeden, her türlü zorlukla mücadeleye hevesli Dört Silahşorlar'dı hâlâ.

Bir de iyi yapılmış bir martiniye tabii.

“Soylarının tükenmesi çok üzücü” dedi Declan, kuşlar tepelerinde uçarken. “Bir nesil sonra, Maine'de kır kırlangıcı kalmayacak.” Dürbününü Ben'e uzattı. “Bu seninkinden daha iyi. Bak.”

Kuşlara pek ilgi duymayan Ben isteksizce onları izledi. Tıraşlı kafası ve biraz da tehditkâr bakışlarıyla kuş gözlemcisine pek de benzemiyordu. “Nereden duydun? Yani kır kırlangıçlarının soyunun tükeneceğini?”

“Geçen ayki *Purity Weekly*’de. Kuş gözlemciliği köşesinde.”

“O köşeyi gerçekten okuyor musun?”

“Kuş gözlemciliği gazetleme açısından mükemmel bir kamuf-lajdır. Yakalanırsan ve bundan paçayı sıyrman gerekirse temel bilgilere hâkim olmak iyidir.”

“Başka isteyen var mı?” diye sordu Ingrid. “Lloyd meze tepsi-sini getiriyor ve hepsi çok tuzlu. Üzerine bir şey içmek istersiniz eminim.”

Ben elini kaldırdı. “Hendrick’s lütfen, vermut olmasın. Kuşlar-dan bahsedince boğazım kurudu.”

“Atıştırmalıklar geliyor!” dedi Ingrid’in kocası Lloyd, kızarmış peynir ve enginar kalbi, marine edilmiş mantar ve kâğıt inceliğinde salam dilimlerinden oluşan meşhur meze tabağıyla evden çıkarken. “Ama karnınızı bunlarla doyurmayın” diye de uyardı. “Braciola fırında ısınıyor ve iştahla yenmeyi hak ediyor.”

Ingrid yeni çalkaladığı martiniyi uzatırken Ben ona baktı. “Bu adamın pişirdiği yemeklerle yüz kilo olmamayı nasıl başarıyorsun?”

Ingrid “Tam bir disiplinle” diyerek kendi içkisiyle Adirondack sandalyeye oturdu.

“Bu ayın kitabı üzerine tartışmaya hazır mıyız?” dedi Declan.

Ben homurdandı. “Zorundaysak evet.”

“Bence kitap muhteşemdi” dedi Declan yeni Zeiss dürbününü sallayarak. “Sayesinde bu güzelliği aldım.”

“Geçen ay okuduğumuz o saçma casus romanından çok daha iyiydi” diye ekledi Lloyd, iri cüssesiyle Ingrid’in yanındaki sandal-yeye otururken. “Romancılar bu işi bilmiyor.”

“En sevdiğiniz bölüm hangisiydi?” diye sordu Declan.

“Serçelerle ilgili bölüm” dedi Maggie. “Çok yaygın, çok sıradan göründükleri için birçok kişinin onları görmezden gelmesi hoşuma gidiyor. Oysa serçeler neredeyse dünyanın tamamına sızmayı ba-sarmışlar.”

Ben homurdanarak “Kuşlardan mı bahsediyorsun, bizden mi?” diye sordu.

“Benzerlikler var, öyle değil mi?” dedi Ingrid. “Serçeler, kuş dünyasının gizli ajanları gibidir. Göze batmazlar. Fark edilmezler. Dikkat çekmeden her yere sızarlar.”

“Bir dakika” dedi Ben. “Bu bir ilk mi? Hepimiz kitabı okuduk mu gerçekten?”

Bakıştılar.

“Sonuçta bu kitap kulübü değil mi?” dedi Ingrid. “Asıl amacımız martini içmek olsa bile.”

“Ve de akşam yemeği” diye ekledi Lloyd. “Bu arada yemek de pişmiştir sanırım.”

Ama kimse yerinden kıpırdamadı. Adirondack sandalyelerinde bir yandan içkilerini yudumlayıp manzarayı izlemekten yeterince memnunnlardı. Maggie’nin on dört yaşındaki mavi tulumlu, zayıf bir kız olan komşusu Callie, zillerin şingirtisi eşliğinde keçileri ve Jersey ineğini tarladan ahıra götürüyordu. Callie onlara el sallayınca hepsi birden karşılık verdi. Cırcırböcekleri ötüyor, kırlangıçlar tepelerinde yükselip alçalarak akrobatik gösterilerine devam ediyorlardı.

Ingrid iç geçirdi. “Hayat bundan daha güzel olabilir mi?”

Hayır, olamaz, diye düşündü Maggie. Votkanın ağzında bıraktığı tat ve rüzgârın taşıdığı taze biçilmiş saman kokusuyla gerçekten de nadir yaşadıkları mükemmel anlardan biriydi bu. Ve sevgili Declan, yanında oturmuş gülümsüyordu. Altmış sekiz yaşındaydı, siyah saçları kısmen kırışmıştı ama yaşı, İrlandalılara has yakışıklılığını daha da belirginleştirmişti; hayatlarının sonbaharında Maggie’nin kıymetini anladığı bir şeydi bu.

Mesleği boyunca çeşitli sıkıntılardan geçmiş, neyi ne zaman kaybedebileceğini hiç bilememişti. Dolayısıyla herkesin sağlıklı ve güvende olduğu ve görünürde bir felaketin olmadığı böyle anların bir anda sona erebileceğini biliyordu. Ama felaket her an, herhangi birinin başına gelebilirdi: Bir araba kazası. Kalp krizi. Röntgende şüpheli bir kitle. Arkadaşlarıyla birlikte, akşam karanlığının tarlalara çökmek üzere olduğu bu kusursuz akşamda bile başının belaya gireceğini biliyordu.

Sadece bunun ne zaman olacağını bilmiyordu.

Susan

George Conover'ı bagaja koymuş, kuzeye, Maine'e doğru gidiyorlardı.

Merhum kayınpederinin küllerini valizlerinin yanına tıktırmak açıkçası Susan'a biraz saygısızca geliyordu ama aileden kimse itiraz etmediğine göre kendisi neden rahatsız oluyordu? Zaten onu tanıdığı da söylenemezdi. Üç yıl önce Ethan, onu ve kızı Zoe'yi ailesiyle tanıştırdığında bir araya gelmişlerdi. George ona karşı nazikti ama aynı zamanda soğuk ve mesafeliydi de. Bu iki yeni aile üyesinin Conover soyadını hak ettiğini kanıtlayana kadar da hüküm vermek istemediğini belli eden tavrıyla blazer ceketli, loafer ayakkabılı tipik bir Bostonluydu. Üç ay önce felç geçirip öldüğünde Susan öyle bariz bir üzüntü duymamıştı. Onu o kadar az tanıyordu ki urnanın içindeki hiç tanımadığı birinin yanmış kemikleriyle külleri de olabilirdi. Yine de ona bagaj muamelesi yapmak yakışıksız gelmişti.

Ama George'un dul eşi belli ki öyle hissetmiyordu. Onu almak için Brookline'da durduklarında kadın merhum kocasının küllerini valiziyle birlikte bagaja tıktırıp kapağını soğukkanlılıkla kapatmıştı. Elizabeth bir konunun hallolduğuna karar vermişse konu kapanmış demektir.

Susan omzunun üzerinden arka koltuktaki Zoe ve Elizabeth'e baktı. Yan yana oturmalarına rağmen birbirleriyle ilgilenmiyorlardı. On beş yaşındaki Zoe, konuşmaların tıklama ve kaydırmalardan ibaret olduğu sanal balonuna sığınan bütün genç kızlar gibi akıllı telefonuna odaklanmıştı. Maine kıyısı boyunca Wiscasset, Damariscotta, Waldoboro gibi tuhaf isimli köylerden geçerek kuzeye doğru

ilerlerken pencereden dışarıyı izleyen Elizabeth de kendi balonunda gibiydi. Belki de George'la birlikte bu otoyoldan Bakireler Göleti'ndeki yazlık evlerine gittikleri eski yazlarını düşünüyordu. Bu, elli beş yıllık evliliklerinin ardından Maine'e birlikte yaptıkları son yolculuk olmasına rağmen yüzünde üzüldüğüne dair hiçbir işaret yoktu. Kır saçlı, sabırlı bir kadın gibi dik oturuyordu. Elizabeth böyleydi, pratik, duygusuz.

"Hey Ethan?" dedi Zoe. "Evin Bakireler Göleti'nde olduğunu söylemiştin. Neden bu isim verilmiş?" Ona hâlâ *Ethan* diyordu. Ne zaman *baba* demeye başlayacaktı kim bilir. Susan onun bundan rahatsızlık duyup duymadığını görmek için kocasına döndü ama Ethan hiç istifini bozmadan tüm sakinliğiyle gözlüğünün arkasından trafiği izliyordu.

"Yıllar önce orada bir kız boğulduğu için ismi Bakireler Göleti" dedi Ethan.

"Öyle mi? Kaç yıl önce?"

"Hımm, anne? Sen biliyor musun?"

Elizabeth dalgın halinden uyandı. "En az yüzyıl önceymiş. Kız öğrencilerden bir grup sandalla açılmış ve sandal alabora olmuş. En azından bana anlatılan bu."

"Kız yüzme bilmiyor muymuş?"

Susan kızına baktı. "Herkes senin gibi denizkızı değil tatlım."

"Hem o zamanlar kızlar kat kat giysi giyerdi" dedi Elizabeth. "Jüpon, uzun elbiseler. Bazen çizmeler. Bu kadar ağırlık onu batırmış olabilir."

"Şu web sitesinde Bakireler Göleti'nin en derin noktasının on üç metre olduğu yazıyor" dedi Zoe, telefonuna bakarak. "Bu doğru mu?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Ethan.

"İyi ama ailen her yaz oraya gitmiyor mu?"

"Annem ve Colin gidiyor. Ben uzun zamandır gitmedim." Dikiz aynasına baktı. "Anne, göletin derinliği ne kadar?"

Elizabeth iç geçirerek "Bu gerçekten önemli mi?" dedi.

"Yeterince derinse evet" dedi Zoe. "Suyun içinde ısırın bir şey var mı?"

“Kesinlikle” dedi Ethan. “Ördekler seni kemirip öldürebilir.”

“Ethan.”

“Gölette sana zarar verecek hiçbir şey yok Zoe, emin ol. Maine’de zehirli yılan bile yok.”

“Buna sevindim çünkü yılanlardan ödüm kopuyor.”

“Ama suyun soğuk olduğu konusunda seni uyarayım. Buradaki göller ağustosla kadar pek ısınmaz.”

“Soğuk sudan rahatsız olmam. Bir gün kutup ayısı dalışı yapmak istiyorum.”

“Ben almayayım.”

“Buradayken günde on defa yüzeceğim. Suya atlamak için *sabırsızlanıyorum!*”

Ethan güldü. “Ben de soğuk suya atladığın an atacağın çılgılığı duymak için sabırsızlanıyorum.”

Ethan’ın yeniden güldüğünü görmek güzeldi. Son birkaç ayını bilgisayarın karşısında ilham gelmesini bekleyerek geçirdiği için Susan onu gülerken pek görmemişti. Keşke ilham, bir roman yazarının istediği zaman uyandırabileceği bir şey olsaydı, demişti Ethan ona. Keşke kelimeleri sayfaya yazdıran sihirli bir hap ya da büyü olsaydı. İlk romanı beş yıl önce yayımlandıktan sonra ikinci romanını hâlâ bitirememişti ve aylar geçtikçe, ikinci bir romanı asla yazamayacağından, kelimelerin sayfaya asla dökülmeyeceğinden giderek daha fazla korkmaya başlamıştı. Kendini yazar olarak adlandırmaya cüret eden sahtekârın biriydi belki de. Tatmin edici tek bir sayfa bile yazamıyorken Boston College’daki yazı yazma dersindeki öğrencilerine bu işin erbabı olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Susan bozguna uğramanın onun yüzünü nasıl değiştirdiğini, göz altlarındaki morlukların derinleştiğini ve kaşlarını çatmanın onda artık kalıcı hale geldiğini görüyordu. Geceleri yanında dönüp durduğunu hissediyor, kitap yüzünden uykularının kaçtığını biliyordu. Yazılmaya direnen kitap. Susan bir yazarın zihni nasıl çalışır, bilmiyordu ama kafalarının içinde yükselen farklı seslerin kendi hikâyelerini *kendi istedikleri şekilde* anlatmaları için direttiklerini hayal ediyordu. Delilik gibi bir şeydi bu.

Belki de babasının anma törenine katılmak için bilgisayarının başından kalkıp kafasının içinde sürekli bağırıp çağıran karakterlerden uzaklaşmak ona iyi gelirdi. Boston'dan uzaklaştıkça boyun kasları gevşiyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, kilometreler geçtikçe gerginliği hafifliyordu. Bu Maine gezisine ihtiyacı vardı. İkisinin de vardı. *Su kıyısındaki bir evde iki hafta tatil yapmaya gerçekten de ihtiyacımız var.*

Pencereden dışarı bakmaya devam eden kayınvalidesine döndü. "Her şey yolunda mı Elizabeth?"

"Vardığımızda yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunu düşünüyorum."

"Anne hepsi halledildi" dedi Ethan. "Colin bu sabah bana mesaj attı. Brooke'la beraber yatak odalarını hazırlamışlar, yani sen parmağını bile kıpırdatmayacaksın. Zoe bizim odamızın yanındaki odada uyusun diye Kit'i tavan arasına yerleştirmişler. Bu arada Arthur ve Hannah da bu akşam kokteyle katılacaklar." Susan'a dönüp "Aile dostlarımız Hannah Greene ve Arthur Fox'u hatırlıyorsun, değil mi? Düğüne gelmişlerdi. Onların da göl kıyısında evleri var" dedi.

Susan "Evet, elbette" dese bile düğün gününe dair onca anı arasında onları hatırlaması neredeyse imkânsızdı: Sunakta ona gülümseyerek bakan Ethan, sarı nedime elbisesiyle ıslıl ıslıl parlayan Zoe. Davetlileri sırlıklam edip kahkahalarla içeri kaçırın anı fırtına. Barda eski dostu George'la sohbet eden seksenli yaşlarında uzun boylu, aristokrat bir adam olan Arthur. Ethan ve abisi Colin'e gölette bakıcılık yaparken başına gelen talihsizlikleri hiç durmadan anlatan altmışlı yaşlarında tıknaz bir kadın olan Hannah Greene de şöyle bir gözünün önüne geldi o an.

Ethan "Anma töreninde tanımadığın çok az kişi olacak" diye açıkladı. "Töreni bölge papazı yönetecek ve babamın yat kulübünden birkaç arkadaşı da geleceğini söyledi." Dikiz aynasından Elizabeth'e bakarak "Eski günlerdeki gibi olacak anne!" dedi.

"Ethan, dikkat et!" dedi Susan.

Ethan hemen frene basıp araba çığlık atarak durunca hepsi birden emniyet kemerine karşı gelircesine ileriye doğru savruldu.

Eski casus Maggie Bird, arkadaşları sayesinde sağ kurtulduğu büyük bir hesaplaşmanın ardından, Purity kasabasında CIA'den eski arkadaşlarıyla martinilerini yudumlayıp emekliliğin tadını çıkarmaktadır.

Ne var ki huzurlu Purity'ye gelen yazlıkçılardan bir genç kız kaybolur ve Maggie'nin komşusu şüpheli durumuna düşer. Arkadaşının masumiyetini kanıtlamak isteyen Maggie ne olduğunu araştırmaya başlar. Kayıp kıızı bulmak için gölette yapılan aramada bir iskelete rastlanması işleri iyice karıştırır. Maggie ve arkadaşları, uzun zamandır saklı kalmış sırları ortaya çıkaracak karmaşık bir soruşturmanın içinde bulurlar kendilerini...

Yazlıkçılar, aile dramıyla casus–gerilim hikâyesini ustaca birleştiriyor ve okurları "şimdi ne olacak" sorusuyla hızla sayfaları çevirmeye sevk ediyor. –The Washington Post

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç*, *Ateşin Şarkısı*, *Casuslar Sahili* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Solina Silahlı

